

n'agu mina poleks seda tahtnud! Küll saab ka üks aeg tulema, kus teie uhku ja rumaslus muljutud saab, et teie alandust ja Jumalakartust õppima peate!" —

Kui nõuad maa pääl alandust
Ja madalust ja tasandust
Ja ligimese armaastust,
Siis saad sa wiimaks rõõmuastust,
Mis Jumal s'ule anda täib —
Ja taewa ka su járel käib!

Kui wilets on üks hooplik meel,
Kui wilets, ropp ja kawal feel, —
See hääd lootes seisku wait,
Ja hukka lä'ab ju sedamaid;
Sell' pole rõõmu ilma pääl,
Ei párost siis ka taewas sää'l!

C. W. Fr.

Mis Jumal teeb, on hästi tehtud.

Kord elas ühes suures linnas üks wana emake. Tema istus õhtuti üksipäin is oma

wäikest tuas ja mõtles, ette oma sadun'd mehe, siis kahelapse, ja wiimaks kõikide oma sugulaste päälle, ning tâna oli veel tema viimane sõber temast áralahkunud ja nenda teda üksipäin is siia hääda oru sisse mahajatnud, mis tema hinge sügavaste kurvastas. Kõige enam tundis ta kahju oma kahel poegadest, et ta sellepärast alati Jumala üle kaebas,

Suures kurvastuses heitis wana emake wiimaks sângi ja uinus magama. Ko unes ei olnud temal rahu, nuttiis ja kaebas jâlle selle üle. Sää'l kuulis ta korraka kiriku kella helistatvat. Ta pani ennast riidiisse ja läks kirikuisse. Kirik oli juba tuledega valgustud; aga mite nenda, kui see ilmsi on, kui kûünlad põlewad; waid üks isikarva ámargune valgus. Inimesi oli ka rohkesti kirikuisse tulnud, ja pingid olid nii täis, et emakesel kusagil enam ist'mise aset 'polnud.

Kui ta neid inimesi tunnistama hakkas, nägi ta, et need kõik tema oma surnud sugulased olid, kes wanamoodi riijetes ja kahvan'd nägudega tema päälle maatasid. Nemad